

somhederne arbejdedes 59 Timer, i 10 pCt. 57 Timer, i 7 pCt. 55 Timer, i 13 pCt. 52 Timer og i 1 pCt. 48 Timer om Ugen, medens der i 1920 i 8 pCt. arbejdedes 52 Timer og i 92 pCt. 48 Timer.

X. Østrig.

Ved en Lov af 19. December 1918 indførtes en 8 Timers Arbejdsdag i Fabrikker, og den 17. December 1919 udvidedes Loven til alle Erhvervsvirksomheder. I Tilfælde af særligt Behov kan Regeringen tillade Overarbejde 30 Dage, i Sæsonfag indtil 60 Dage og i Byggefagene endog indtil 180 Dage, dog ikke mere end 10 Timers Overarbejde i Løbet af en Uge. Endvidere kan 8 Timers Arbejdsdagen, hvor organisatoriske og tekniske Grunde taler for det, erstattes af 48 Timer om Ugen, 96 Timer i to Uger eller 288 Timer i 6 Uger. Endelig er i enkelte Industrigræne, hvor særlige tekniske Forhold kræver det, samt i Smaahandel og Smaahaandværk længere Arbejdstid tilladt.

XI. Czecoslovakiet.

Ved Loven af 19. December 1918 fastsattes en Arbejdstid af 8 Timer om Dagen eller 48 Timer om Ugen for Arbejdere og Medhjælpere indenfor Industri, Haandværk, Handel og Landbrug. I Landbrug, Trafikerhverv, Byggevirksomhed, Flodtransport og Elektricitetsværker kan Arbejdet af Hensyn til Vejrforholdene fordeles paa anden Maade, naar Arbejdstiden blot ikke bliver over 192 Timer i 4 Uger.

Loven tillader ved Naturbegivenheder, Ulykkestilfælde m. m. indtil 2 Timers dagligt Overarbejde i indtil 20 Uger om Aaret.

XII. Polen.

Den 18. December 1919 gennemførtes en Lov om 8 Timers Arbejdsdagen i Industri, Haandværk, Handel m. m. i det væsentlige i Overensstemmelse med Washington-Overenskomsten. Loven gælder dog ikke for Bedrifter i mindre Byer, som arbejder for Landbruget.

I Bekendtgørelse af 15. Januar 1924 bestemmes, at den højeste Arbejdstid for forberedende og supplerende Arbejder, som kun kan udføres umiddelbart før eller efter Hovedarbejdet, skal være 9 Timer. Drejer det sig om Pasning af Maskiner m. m., som ikke kan forlades under Pavser i det almindelige Arbejde, kan Tiden sættes op til 10 Timer de 5 Dage om Ugen og 8 Timer om Lørdagen. Ogsaa i nogle andre ekstraordinære Tilfælde gælder dette Maksimum for Arbejdstiden. — Fabrikinspektøren skal forud underrettes og kan forbyde Overskridelserne, hvis de er unødvendige.

XIII. Italien.

Ved forskellige Dekreter af 1919 indførtes 8 Timers Arbejdsdagen for Statsbaner og Privatbaner.

Almindelige Regler om Arbejdstiden i Industri, Handel og Landbrug kom i Dekretet af 15. Marts 1923 og nærmere Regler i flere Bekendtgørelser af 10. September 1923, Bekendtgørelsen af 6. December 1923 samt i et Cirkulære af 30. December s. A.

Den normale højeste Arbejdstid er 8 Timer om Dagen eller 48 Timer om Ugen. Der regnes herved kun med virkeligt Arbejde, d. v. s. Arbejde, som kræver stadig og væsentlig Opmærksomhed. I Bekendtgørelsen af 6. December findes en Specifikation over, hvilke Arbejder der kommer ind herunder. Tid, der tabes ved Hændelser, der ikke kan forebygges, eller ved Arbejdsafbrydelser efter Aftale mellem Parterne, kan senere indhentes ved Overskridelse af den normale Arbejdstid. Naar tekniske Forhold eller Sæsonforhold gør det nødvendigt, kan der arbejdes længere Tid indenfor en vis Del af Aaret. Der maa dog ikke arbejdes mere end 10 Timer om Dagen og 60 Timer om Ugen, medmindre der foreligger en Overenskomst mellem Arbejdsgiveren og Arbejderne herom.

I Ikke-Sæsonfag med kontinuerlig Drift maa der som Gennemsnit for hele Aaret kun arbejdes 48 Timer om Ugen. Desuden findes Undtagelsesbestemmelser med Hensyn til forberedende og supplerende Arbejde og Ulykkestilfælde m. m. Parterne kan indenfor visse Grænser enes om Overarbejde, for hvilket der skal gives mindst 10 pCt. Tillæg. Endelig kan der gøres midlertidige Undtagelser af Grunde, som ikke blot angaar enkelte Foretagender, men hele Industrien.

Der er i Juli 1923 stillet et Regeringsforslag om Ratificering af Washington-Overenskomsten; Forslaget forudsatte, at der foretoges Ændring i Lovgivningen.